

Ο δοκησίχριστος (Ανδρέας Λασκαράτος)

Ο δοκησίχριστος νομίζει να είναι χριστιανός, καθώς ο δοκησίσοφος νομίζει να είναι σοφός.

Νομίζει τη θρησκεία τού Χριστού να συνίσταται σ' εκείνα τα θρησκευτικά έθιμα μέσα στο οποία γεννήθηκε, και τα οποία μόνα γνωρίζει ως θρησκείαν. Περί ηθικής μορφώσεως τού ανθρώπου αποτελούσης την θρησκείαν τού Χριστού, δεν έχει διόλου ιδέαν.

Ο δοκησίχριστος τούτος, είναι αυστηρά προσκολλημένος εις τα εξωτερικά σημεία τής θρησκείας.

Δεν λείπει ποτέ από την εκκλησιά του. Βαστάει τις σαρακοστές. Κάνει τον σταυρό πρώτα κι έπειτα στο τραπέζι. Ξεμολογιέται και μεταλαβαίνει. Εορτάζει τούς αγίους. Και πανηγυρίζει τον άγιο τού ονόματός του.

Πληρώνει κι εκείνος το μερτικό του διά να γενούν ασημένιοι οι χαρτοί τού Ευαγγελίου τής εκκλησιάς του, μ' όλον οπού το Ευαγγέλιο δεν το εδιάβαζε και δεν το διαβάζει ποτέ του, αλλά τού χρησιμεύει διά να αφορκίζει στα δικαστήρια απάνου σ' εδαύτο. Την αφορκίαν όμως, την κάνει εν καλή πίστει και μετά παρρησίας ακατακρίτου, επειδή βλέπει και τούς παπάδες του που την κάμνουν.

Μισεί και καταφρονεί μ' επίδειξιν, με αυθάδειαν και εν όλη πεποιθήσει ότι κάνει καλά, όλους όσους δεν κάνουμε άλλο τόσο. Θεωρεί τη θρησκεία σαν πράγμα δικό

του. Και προσβάλλεται αν οι άλλοι δεν συμμερίζονται τον σεβασμόν του διά την θρησκείαν του εκείνην, την οποίαν θεωρεί ως χρεωστική και διά τούς άλλους.

Είναι δε αξιοσημείωτον, ότι η παραφροσύνη τούτη, που ολοχρονίς υποθάλπεται εις την ψυχήν τού δοκησίχριστου, εις τις λεγόμενες σαρακοστές αυξάνει θαυμασίως μέσ' την ψυχή του και μάλιστα την Μεγάλη Σαρακοστή, που τότε φθάνει στον βαθμόν τής παραφροσύνης.

Τη Μεγάλη Σαρακοστή, με ανάθεμα τυπωμένο στα βιβλία τής εκκλησιάς του, ο δοκησίχριστος αναθεματίζει πανηγυρικώς εν μέσω εκκλησίας, όλο το ανθρώπινο γένος, ζώντας και αποθαμένους!... Είναι τότε που η χολή του χύνεται μέσα απ' το αίμα του. Η καρδιά του βάφει. Το μίσος του χτυπάει τα λογικά και λυσσιάζει που η ενεστώσα πρόοδος τής κοινωνίας δεν τού επιτρέπει να ξεθυμάνει απάνου στους ανομοίους του.

Εν τοσούτω, ο δοκησίχριστος έχει την ιδέα και την οίηση πως είναι καλός χριστιανός και το πιστεύει με τα σωστά του, επειδή τού λείπει εξ ολοκλήρου από την ψυχήν του η αίσθηση τής ηθικότητας τής χριστιανικής θρησκείας.

Ο δοκησίχριστος τούτος, ούτε εννοεί, ούτε θέλει να κατανοήση ότι η θρησκεία τού Χριστού έχει έναν ηθικόν σκοπόν· τον σκοπόν τού να ηθικοποιήση τον άνθρωπον και να τον κάμη ηθικώς καλύτερον· ότι ο σκοπός τούτος είναι η ουσία τής χριστιανικής θρησκείας και ότι επομένως τα εκτελούμενα, από αυτόν, θρησκευτικά τυπικά, είναι σημεία πράγματος, το οποίον εις αυτόν δεν υπάρχει.

Ο δοκησίχριστος τούτος, ευχαριστείται κι επαναπαύεται σ' εκείνα τ' ασήμαντα σημεία τής απάτης του και ζη κτήνος οιηματικών, κάμνοντας την ενόχλησην τών νοημόνων τιμίων και το μέγα εμπόδιον τής γρήγορης προόδου τής ανθρωπότητας.

Πολλοί από τούς δοκησίχριστους τούτους, καθ' όλα μιαιοί άνθρωποι, διισχυρίζονται παρρησία ότι, κάθε ανοσιούργημα μπορεί να συνυπάρξη με τη θρησκεία, επειδή, λέγουν, άλλο είναι η πίστη και άλλο η τέχνη!...

Πηγή: «Ιδού ο άνθρωπος» (Ανδρέας Λασκαράτος)